

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

27 февруари 1992 година*

По съединени дела T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 и T-104/89,

BASF AG, със седалище в Ludwigshafen (Федерална република Германия), за което се явява адв. F. Hermanns, Rechtsanwalt в Дюселдорф, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

NV Limburgse Vinyl Maatschappij, със седалище в Tessenderlo (Белгия), за което се явява адв. I. G. F. Cath, avocat от адвокатската колегия в Хага, със съдебен адрес в Люксембург при адв. L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

NV DSM и DSM Kunststoffen BV, със седалище в Heerlen (Нидерландия), за които се явява адв. I. G. F. Cath, avocat от адвокатската колегия в Хага, със съдебен адрес в Люксембург при адв. L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

Hüls AG, със седалище в Marl (Германия), за което се явява адв. A. Deringer, адв. C. Tessin, адв. H. Herrmann и адв. J. Sedemund, Rechtsanwälte от адвокатската колегия в Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург при адв. J. Loesch, 8, rue Zithe,

Atochem SA, със седалище в Puteaux (Франция), за което се явява адв. X. de Roux и адв. Ch. H. Léger, avocats от адвокатската колегия в Париж, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Hoss & Elvinger, 15, côte d'Eich,

Société artésienne de vinyle SA, със седалище в Париж (Франция), за което се явява адв. B. Van de Walle de Ghelcke, avocat от адвокатската колегия в Брюксел, със съдебен адрес в Люксембург при адв. J. Wolter, 8, rue Zithe,

Wacker Chemie GmbH, със седалище в Мюнхен (Германия), за което се явява адв. H. Hellmann, Rechtsanwalt от адвокатската колегия в Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Loesch и адв. Wolter, 8, rue Zithe,

Enichem SpA, със седалище в Милано (Италия), за което се явява адв. M. Siragusa, avocat от адвокатската колегия в Рим, адв. G. Scassellati Sforzolini, avocat от адвокатската колегия в Болоня и адв. G. Arcidiacono, avocat от адвокатската колегия в Милано, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Arendt & Medernach, 4, avenue Marie-Thérèse,

Hoechst AG, със седалище във Франкфурт на Майн (Германия), за което се явява адв. H. Hellmann, Rechtsanwalt от адвокатската колегия в Кьолн, със съдебен адрес в Люксембург при адв. Loesch и адв. Wolter, 8, rue Zithe,

---

* Език на производството: по дело T-17/89 - немски; по дела T-84/89 и T-85/89 - нидерландски, по дело T-86/89 - немски, по дела T-89/89 и T-91/89 - френски; по дело T-92/89 - немски; по дело T-94/89 - италиански; по дело T-96/89 - немски; по дела T-98/89 и T-102/89 - английски; по дело T-104/89 – италиански.

Imperial Chemical Industries plc, със седалище в Лондон (Обединеното кралство), за което се явяват г-н D. Vaughan, QC, и г-н D. Anderson, barrister, членове на адвокатската колегия на Англия и Уелс, упълномощени от г-н V. O. White, г-н R. J. Coles и г-н A. M. Ransom, solicitors, със съдебен адрес в Люксембург при адв. L. H. Dupong, 14 A, rue des Bains,

Shell International Chemical Company Ltd, със седалище в Лондон (Обединеното кралство), за което се явява г-н K. B. Parker, член на адвокатската колегия на Англия и Уелс, упълномощен от г-н J. W. Osborne, solicitor в Лондон, със съдебен адрес в Люксембург при адв. J. Hoss, 15, côte d'Eich,

Montedison SpA, със седалище в Милано (Италия), за което се явява адв. G. Aghina и адв. G. Celona, avocats от адвокатската колегия в Милано, както и от адв. P. A. M. Ferrari, avocat от адвокатската колегия в Рим, със съдебен адрес в Люксембург при адв. G. Margue, 20, rue Philippe-II,

ищци,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н B. J. Drijber, г-н B. Jansen и г-н J. Cullall, членове на юридическия отдел, в качеството им на представители, подпомагани от адв. E. Morgan de Rivery, avocat от адвокатската колегия в Париж, адв. R. M. Morresi, avocat от адвокатската колегия в Болоня (Италия), г-н N. Forwood, QC, г-н David Lloyd-Jones от адвокатската колегия на Англия и Уелс и адв. Alberto Dal Ferro, avocat от адвокатската колегия във Vicenza (Италия), със съдебен адрес при г-н Roberto Hayder, представител на юридическия отдел на Комисията, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник,

с предмет отмяна на Решението на Комисията от 21 декември 1988 г. относно производство по прилагането на член 85 от Договора ЕИО (IV/31.865, PVC; ОВ 1989 г., L 74, стр. 1),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

в състав: г-н D. Barrington, председател, г-н A. Saggio, г-н C. Yeraris, г-н C. P. Briët и г-н J. Biancarelli, съдии,

секретар: г-н H. Jung

като взе предвид писмената фаза на производство и след съдебните заседания от 18 и 22 ноември 1991 г. и 10 декември 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти в основата на исковите молби, оспорваното решение и общия ход на производството

1. В резултат от проверките, осъществени в сектора на полипропилен на 13 и 14 октомври 1983 г., въз основа на член 14 от Регламент №17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора, ОВ 1962 г., 13, стр. 204, по-нататък „регламент №17“), Комисията на Европейските общности (по-нататък „Комисията“) е образувала преписка относно поливинилхлорида (по-нататък „ПВЦ“); тя е осъществила различни проверки в сградите на съответните предприятия и е отправила няколко искания до тях за информация.

2. На 24 март 1988 г. Комисията е образувала, въз основа на член 3, параграф 1 от Регламент №17, производство срещу четирнадесетте производители на ПВЦ, а именно Atochem SA, BASF AG, NV DSM и DSM Kunststoffen BV, Enichem SpA, Hoechst AG, Hüls AG, Imperial Chemical Industries plc, NV Limburgse Vinyl Maatschappij, Montedison SpA, Norsk Hydro AS, Société artésienne de vinyle SA, Solvay и Cie, Shell International Chemical Company Ltd и Wacker Chemie GmbH. На 5 април 1988 г. тя е изпратила на всяко от тези предприятия възражение, предвидено в член 2, параграф 1 от Регламент №99/63/ЕИО на Комисията от 25 юли 1963 г. относно изслушванията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент №17 на Съвета (ОВ 1963 г., 127, стр. 2268). Всички предприятия, представили становища през юни 1988 г. с изключение на Shell International Chemical Company Ltd, която не е поискала това, са били изслушани през септември 1988 г. На 1 декември 1988 г., консултативният комитет по ограничителните практики и господстващите положения е предоставил становището си по проекта за решение на Комисията.

3. На 17 март 1989 г. е публикуван в Официален вестник на Европейските общности „Решение 89/190/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 г. относно производство съгласно член 85 от Договора ЕИО (IV-31.865, ПВЦ)“, което е нотифицирано до предприятията през февруари 1989 г. Така нотифицираното и публикувано решение съдържа, в своя диспозитив, следните три члена:

„Член първи

Atochem SA, BASF AG, DSM NV, Enichem SpA, Hoechst AG, Hüls AG, Imperial Chemical Industries plc, Limburgse Vinyl Maatschappij, Montedison SpA, Norsk Hydro AS, Société artésienne de vinyle, Shell International Chemical Co. Ltd, Solvay & Cie и Wacker Chemie GmbH са нарушили разпоредбите на член 85 от Договора, като са участвали (през периодите, посочени в настоящото решение) в споразумение и/или съгласувана практика, осъществена около август 1980 г., по силата на които, производителите, които снабдяват с ПВЦ територията на Общия пазар са присъствали на периодични срещи, за да определят „индикативни“ цени и „индикативни“ квоти, да планират съгласувани инициативи, които целят да повишат нивото на цените и да наблюдават изпълнението на тези тайни споразумения.

Член 2

Предприятията, посочени в член 1, които са все още активни в сектора на ПВЦ, следва да преустановят незабавно посочените по-горе нарушения (ако не са го направили вече) и за в бъдеще да се въздържат в рамките на техния сектор - ПВЦ от всякакви споразумения или съгласувани практики, които могат да имат идентичен или сходен предмет или резултат, включително от всякаква размяна на сведения обикновено обхванати от професионална тайна, чрез която участниците са информирани пряко или косвено за производството, доставките, нивото на запасите, продажните цени, себестойността или инвестиционните планове на други производители или които им дават възможност да следват изпълнението на всяко изрично или мълчаливо споразумение, или на всяка съгласувана практика, която се отнася до цените или разпределянето на пазарите в Общността. Всяка система за обмен на общи сведения за сектора на ПВЦ, за която производителите са абонирани, трябва да се управлява така, че да бъде изключена всяка информация, която позволява да се определи поведението на някои производители; предприятията трябва да се въздържат, по-специално, да обменят помежду си всякакви допълнителни сведения, от които се интересува конкуренцията и които не са обхванати от такава система.

Член 3

Налагат се следните глоби на предприятията, посочени в настоящото решение, за нарушението, констатирано в член 1:

- i) Atochem SA: глоба от 3 200 000 ECU;
- ii) BASF AG: глоба от 1 500 000 ECU;
- iii) DSM NV: глоба от 600 000 ECU;
- iv) Enichem SpA: глоба от 2 500 000 ECU;
- v) Hoechst AG: глоба от 1 500 000 ECU;
- vi) Hüls AG: глоба от 2 200 000 ECU;
- vii) Imperial Chemical Industries plc: глоба от 2 500 000 ECU;
- viii) Limburgse Vinyl Maatschappij: глоба от 750 000 ECU;
- ix) Montedison SpA: глоба от 1 750 000 ECU;
- x) Norsk Hydro AS: глоба от 750 000 ECU;
- xi) Société artésienne de vinyle: глоба от 400 000 ECU;
- xii) Shell International Chemical Company Ltd: глоба от 850 000 ECU;
- xiii) Solvay et Cie: глоба от 3 500 000 ECU;
- xiv) Wacker Chemie GmbH: глоба от 1 500 000 ECU.”

4. Всички предприятия, посочени в решението, с изключение на Solvay et Cie са завели дела до Съда. Исковите молби са постъпили в секретариата на Съда между 30 март 1989 г., за BASF AG, и 25 април 1989 г. за Norsk Hydro AS. Въз основа на член 3 параграф 1 и член 14 от Решението на Съвета от 24 октомври 1988 г. относно създаване на Първоинстанционния съд на Европейските общности, Съдът е отправил делата до Първоинстанционния съд, с Определения от 15 ноември 1989 г.

5. С Определение от 19 юни 1990 г., Първоинстанционният съд (второ състав) е обявил за недопустима исковата молба на Norsk Hydro AS, поради късното подаване на искането, въз основа на която е било образувано производството. Срещу това определение е подадена молба до Съда, по която производството е прекратено поради отказ на Norsk Hydro.

6. В края на писмената фаза на производство, приключила с представянето, между 29 юни и 5 ноември 1990 г. на възражения от Комисията, делата T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 и T-104/89 са съединени за нуждите на устното производство, с Определение от 11 юли 1991 г. на председателя на втория състав на Съда. На 11 юли е проведена подготвителна среща за провеждане на заседанието, организирано въз основа на член 64 параграф 3 от Процедурния правилник на Съда. Въз основа на доклада на съдията докладчик, Съдът (второ състав) решава да започне устно производство и да разпорежи някои мерки по организирането на производството.

7. Устното производство се провежда 18 - 22 ноември 1991 г. и на 10 декември 1991 г. В хода на това производство Съдът, с Определение от 19 ноември 1991 г. задължава Комисията да представи преди 22 ноември 1991 г. някои документи. С последващо Определение от 22 ноември 1991 г. първоначално определеният срок е бил продължен до 5 декември 1991 г.

8. След като изслушва становищата на страните в тази връзка по време на съдебното заседание, Съдът счита, че следва всички дела да бъдат съединени за целите на решението.

Искания на страните

9. Ищците искат от Съда:

i) като главно искане да отмени Решението на Комисията от 21 декември 1988 г. относно производство съгласно член 85 от Договора за ЕИО (IV/31.865, ПВЦ) и като субсидиарно искане, да отмени или да намали глобата, наложена с член 3 от това решение;

ii) да осъди Комисията да заплати направените разноски;

iii) освен това Montedison SpA иска Комисията да бъде осъдена от една страна да му възстанови изцяло направените разноски в хода на административното

производство и от друга страна да възстанови всички щети, настъпили за него като последица от изпълнението на оспорваното решение;

10. Комисията иска от Съда:

i) да отхвърли исковата молба на Shell International Chemical Company Ltd, тъй като е подадена след срока и следователно е недопустима;

ii) да отхвърли исковите молби, тъй като са неоснователни;

iii) да осъди ищците да заплатят направените разноски.

Мерки по организацията на производството и разследването, разпоредени от Съда

А - Писмени доводи на страните, довели до приемане от Съда на мярката по организация на производството от 11 юли 1991 г.

11 В точка 5 от исковата молба, озаглавена „Нарушение на изискването за посочване на мотиви в момента на приемане на оспорваното решение” BASF AG се позовава на Решението на Съда от 23 февруари 1988 г. (делото за „кокошките носачки”) Обединеното кралство срещу Съвета (131/86, Recueil, стр. 905) в подкрепа на твърдението, че член 190 от Договора задължава Комисията, когато взема решение да приеме мотиви, които са съставна част от него. Въз основа на това ищецът прави извода, че едно решение е нищожно, когато не е мотивирано или когато мотивите към него са недостатъчни, или непълни към момента на приемането му, а също и когато мотивите към него са изменени след приемане на решението.

12. В случая ищецът констатира, че нотифицираното решение е с дата 21 декември 1988 г. и е съпроводено от писмо за предаване с дата 5 януари 1989 г., подписано „за Комисията, P. Sutherland, член на Комисията”. Но той заявява, че Комисията му е изпратила на 21 декември 1988 г. телекс, в който твърди, че е взела решение на 22 декември 1988 г. Без да изключва възможността, че е възможно да става въпрос за фактическа грешка, ищецът изтъква, че на 21 декември 1988 г. мотивите на решението или не са съществували, или са били различни от тези които се съдържат в нотифицираното решение. В подкрепа на твърденията си ищецът изтъква, че в отговор на искане от негова страна, направено между 21 декември 1988 г. и 3 февруари 1989 г., дата на нотифицирането, която цели официалното му нотификация за решението, му е отговорено от служители на Комисията, че текстът на решението на немски език не е готов и поради това официалната нотификация не е възможна. Според ищеца, интервалът между приемането на решението и неговото нотифициране е достатъчен за да се установи, че е било извършено истинско преработване на мотивите на решението. Поради това решението е нищожно. В своята отговор ищецът е подчертал, че „ответникът е можел да представи немския текст, такъв какъвто е бил на разположение на Комисията на 21 декември 1988 г. Както Съдът, така и ищецът, по този начин биха могли да сверят (двата текста) и да определят дали разликите между този текст и този, който е бил нотифициран до ищеца на 3 февруари 1989 г. са резултат от обикновени езикови изменения.”

13. Hüls AG заявява в своята искова молба, че има всички основания да смята, че решението което му е нотифицирано се различава по основни въпроси от проекта, който е в основата на Решението на Комисията от 21 декември 1988 г. То основава предположенията си на факта, че според него ясно проличава, като се види типографското оформление на нотифицираното решение, че основни откъси са били добавени или поправени. То е поискало също така от Съда да разпорежи на Комисията „да представи по делото проекта за решение от 21 декември 1988 г. и да го предостави на ищеца, за да бъде възможно да се провери дали разминаванията не излизат извън рамката на това, което е законно.”

14. Ищците Wacker Chemie GmbH и Hoechst AG изтъкват в своите искови молби и в отговори, че мотивирането на решението, предвидено в член 190 от Договора, трябва да излага ясно основните правни и фактически съображения, на които се основава решението. Тези доводи трябва освен това да съществуват в момента на приемане на решението. В същност несъвместимо е с член 190 от Договора да бъдат правени изменения по този довод по-късно, ако те отиват извън обикновени правописни поправки (решение на Съда от 23 февруари 1988 г., цитирано по-горе). Ищците считат, че в случая те имат всички основания да мислят, че тези принципи са пренебрегнати. Те съобщават за слухове свързани с приемането на решението преди 21 декември 1988 г. Те са получили на тази дата телекс от Комисията, който съдържа диспозитива на решението, но не и мотивите му и съобщава за решение от 22 декември 1988 г. Те смятат, че имат основание да изразят сериозни съмнения с оглед на сведенията, които са им предоставени от други предприятия, също получатели на оспорваното решение за това дали решението е било взето въз основа на предложение за пълния текст на решението, което съдържа необходимите доводи на езика на оригинала. Следователно тези ищци искат Комисията да бъде поканена да представи предложение за решение, въз основа на което тя е взела на 21 декември 1988 г. оспорваното решение. От защитата на Комисията те правят извода, че не е било взето никакво решение на испански, италиански и нидерландски език. А според ищците решението би трябвало да бъде прието на всеки един от езиците на получателите. При това положение те поставят „пред Съда въпроса дали решението на Комисията не би трябвало да бъде взето въз основа на съответните текстове.” Те смятат освен това като се има предвид изложението на фактите, направено от Комисията в нейния писмен отговор, че се поставя въпросът дали членът на Комисията, който отговаря по въпросите на конкуренцията може да вземе валидно решение или е взел валидно решение на другите официални езици след като неговият мандат е изтичал на 5 януари 1989 г., тоест единадесет дни преди датата, на която преводите са били предадени в Генералния секретариат на Комисията. Въз основа на това те правят извода, че „решението, което е трябвало да бъде взето като единствено решение по отношение на всички получатели може да бъде оспорено изцяло”.

15. Enichem SpA изтъква в своята искова молба, че е изтекъл значителен период между приемането на решението и неговото съобщаване, така че нотифицираният и публикуван текст може да не отговаря на приетия текст, което би довело до нищожност на нотифицираното решение до страните. Enichem SpA иска от Съда да задължи Комисията да представи текста на работния език на Комисията, въз основа на който последната е приела решението от 21 декември 1988 г. Enichem

SpA изтъква, Освен това че изглежда, че решението предхожда изготвянето на окончателния протокол от изслушването на ищците от Комисията, който е бил изготвен едва на 13 февруари 1989 г. Ищецът подчертава, че в резултат на това нито консултативният комитет, нито цялата комисия, нито членът на Комисията, отговорен за въпросите на конкуренцията са могли да се запознаят с окончателния текст на протокола от изслушването, така че изслушването пред Комисията е лишено от всякакъв смисъл.

16. В отговор на тези доводи Комисията в своята защита и възражения след като изтъква, че това твърдение е лишено от всякакво основание, не е подкрепено от сериозно доказателство, изтъква, че предложенията за решение са представени за разискване на цялата комисия на шест езика (немски, английски, испански, френски, италиански и нидерландски); от протокола от заседание № 945 на Комисията се установява, че решението е прието на трите езика немски, английски и френски и колегиумът на комисарите е натоварил членът, компетентен по въпросите на конкуренцията, да изготви решението на други официални езици, като това овластяване е в съответствие с член 27 от нейния процедурен правилник, както, впрочем, Съдът е присъдил в своето решение от 23 септември 1986 г., AKZO Chemie срещу Комисията, пункт 40 (5/85, Recueil, стр. 2585). Според Комисията подобна власт трябва да включва задължително възможността да се осъществят необходимите езикови съгласувания. След взимане на решението в колегиума на комисарите се е пристъпило към превод на решението на трите официални езика, които все още не са били налични (датски, гръцки, португалски). Тези преводи са предоставени на Генералния секретариат на 16 януари 1989 г., дата на която различните версии на решението на всеки от официалните езици на Общността са предоставени на юристите - лингвисти с оглед тяхното съгласуване. Тази работа по хармонизирането е приключила в края на месец януари 1989 г. Комисията е държала да уточни, че тя е била в състояние да предостави на Съда, ако той поиска документите, на които тя се е позовала в своите писмени становища. Тя добавя също, че предоставянето на власт не е за г-н P. Sutherland, поименно посочен, а на комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията.

17. Именно при тези условия, изправен пред тези разминаващи се писмени становища, Съдът при необходимост, за да може да отговори на доводите на ищците да сравни от една страна акта, нотифициран до ищците и публикуван в Официален вестник на Европейските общности и от друга страна, приетият акт и освен това с оглед на предложението на самата Комисия за представяне на доказателства в рамките на правомощията си да извършва разследвания (решение на Съда от 23 септември 1986 г., цитирано по-горе), е задължил Комисията на 11 юли 1991 г. като мярка по организацията на производството да представи от една страна протокола от събранието на Комисията на 21 декември 1988 г. и от друга страна текста на решението, така както е прието от колегиума на комисарите.

18. В приложения IV и V от своя отговор на мерките по организацията на производството, заведен в секретариата на Първоинстанционния съд на 12 септември 1991 г., Комисията е представила от една страна страниците 41 - 43 от протокола, съставен на френски език от заседанието № 945 на Комисията от 21 декември 1988 г., с означение COM (88) PV (приложение IV) и от друга страна

три проекторешения с дата 14 декември 1988 г., съставени на немски, английски и френски език и с означение C (88) 2497 (приложение V)

19. След това представяне BASF AG е представило на 24 октомври 1991 г. документ, в който ищецът декларира, че поддържа оплаквания, изложени писмено и че подготвя опростено протичане на устната процедура. Този документ, за който ответникът е бил уведомен на 29 октомври 1991 г., е имал като приложение сравнителна таблица, която изброява някои несъответствия, изтъкнати от BASF AG между версията, нотифицирана до ищеца и проекторешението от 14 декември 1988 г. на немски език, представено на 12 септември 1991 г.

Б. Доводите на страните от съдебното заседание, довели до разпореждането на Съда на мярката за разследване от 19 ноември 1991 г.

20. По време на устните становища, представени на 18 ноември 1991 г., всички предприятия ищци, с изключение на Shell International Chemical Company Ltd и Montedison SpA, които не са се присъединили към становищата, са приели, че е необходимо да се прави разграничение между два „вида” нередности, които засягат решението.

21. Предприятията ищци изтъкват на първо място, че нотифицираният акт според тях е бил лишен от законна основа, доколкото той е бил нотифициран в неговите версии на италиански и нидерландски език, а от документите, представени от Комисията на 12 септември 1991 г., е установено, че тези версии на оспорвания акт са приети само от члена на Комисията, който отговаря по въпросите на конкуренцията; тоест, според ищите, член 27 от Процедурния правилник на Комисията от 31 декември 1963 г., оставен временно в сила с член 1 от Решението от 6 юли 1967 г. (по-нататък „Процедурен правилник на Комисията”), както е изменен с Решение 75/461/Евратом, ЕОВС, ЕИО на Комисията от 23 юли 1975 г. (ОВ L 183, стр. 63), и чиято първа алинея се отнася до предоставянията, за които може да бъде дадено съгласие на членовете на Комисията, не давала никаква законна основа за това. Ищите поддържат, по-специално, по време на устната фаза на производството, че практиката, приета от Комисията, противоречи на член 12, първа и втора алинея от Процедурния правилник на Комисията, тъй като при липса на решение, взето на италиански и нидерландски език, взимането на решение не е „удостоверено” с подписите на председателя и изпълнителния секретар. В заключение по този въпрос ищите поддържат, че спазването на член 12 от Процедурния правилник на Комисията представлява съществено изискване, чието нарушение трябва по силата на членове 173 и 174 от Договора да бъде санкционирано с отмяна на решението.

22. На второ място предприятията са изтъкнали, че има разминавания между съвкупността от актовете, нотифицирани до ищите, и документите, представени от Комисията на 12 септември 1991 г. и описани от нея като приетото решение. Като се изключат граматическите и правописни поправки, ищите определят три вида съществени изменения. Според тях ставало въпрос за добавки, нанесени на страница 6 от нотифицирания акт, които се отнасят до немските предприятия, за добавянето на нова алинея към страница 24 от нотифицирания акт на немски език (страница 22 от нотифицирания акт на английски език и страница 23 от

нотифицирания акт на френски език) и за други изменения, които са променили варианта, изготвен на немски език. Като се позовава, по-специално, на Решението на Съда от 23 февруари 1988 г., цитирано по-горе, предприятията изтъкват абсолютния характер на забраната да се пристъпва към последващи изменения на правни актове, които вече са предмет на решение, взето от компетентния орган. Те поддържат също така, че доверието в институциите на Общността би било разклатено, ако неприкосновеността на тези принципи на правото не бъде гарантирана безусловно.

23. В отговора си на този довод на същия ден Комисията, без да оспорва добавянето на нова алинея към точка 27 от мотивите на нотифицирания акт, е предложила да обоснове законността на това добавяне чрез позоваване на протокола от специална среща на ръководителите на кабинети на комисарите, която се състояла на 19 декември 1988 г. Комисията е посочила все пак, че с оглед на поверителните сведения, които съдържа този протокол, тя не е в състояние да го приложи към преписката. Съдът е предложил на Комисията или да се откаже от всякакво позоваване на документ при съставянето, на който не е било спазено състезателното начало в полза на страните ищци, или да коментира този документ без да го представя по делото.

24. Тъй като Комисията избрала последното решение, ищите след това излагане на съдържанието на този документ, заявяват, че са само частично удовлетворени от отговора на Комисията тъй като те не са запознати със оспорвания документ, който според тях има голямо значение. Наред с това на първо място те питат Комисията дали решението е прието при условията, предвидени в член 12 от Процедурния правилник на Комисията, на второ място те заявяват, че представените извлечения от протоколите не представляват подходящ отговор на искането на Първоинстанционния съд; и накрая те искат да видят текста на решението с подписите на председателя и на генералния секретар на Комисията.

25. В своите устни становища от 19 ноември 1991 г., Комисията заявява, че може да представи други документи освен тези, вече на разположение на Съда, само въз основа на нареждане на последния. При тези обстоятелства с Определение от 19 ноември 1991 г., Съдът е задължил Комисията да представи „не по-късно от 22 ноември 1991 г., в 12 часа, заверено копие на оригинала на Решението от 21 декември 1988 г. относно производство по прилагането на член 85 от Договора за ЕИО (IV-31 865, ПВЦ; 89/190/ЕИО), така както е прието от Комисията по време на заседанието от 21 декември 1988 г., на което е приет, при условията, предвидени в Процедурния правилник на Комисията и то на езиците, на които това решение е било взето”.

26. Съгласно това определение, Комисията е представила на 21 ноември 1991 г.:

- страници 41 - 43 от протокола на заседанието на Комисията, вече представени на 12 септември 1991 г., със заверка, че съответстват на оригинала от генералния секретар на Комисията (страници 2 - 4);

- копия заверени от генералния секретар на Комисията на проекторешение от 14 декември 1988 г. на немски, английски и френски език (страници 5 - 148);

- документ, означен като SEC (88) OV 945 от 19 декември 1988 г. и озаглавен „Бележка на вниманието на членовете на Комисията”, със заверка „вярно с оригинала” направена от генералния секретар на Комисията (страница 149);

- документ, означен като „приложение III”, озаглавен „modifications to be included in point 27 - PVC, in point 34 - LDPE” ((изменения, които трябва да се включат в точка 27 - ПВЦ, в точка 34 - РЕВД)) (страница 150);

- документ, подписан от генералния секретар на Комисията, със следното съдържание:

„I certify that the attached is a true copy of the decision of the Commission in case IV/31.865-PVC, as adopted by the Commission at its meeting of 21 December 1988.

The text of the decision comprises the attached documents:

1) pages 41 to 43 of the minutes of the Commission's meeting of 21 december 1988, COM (88) PV 945;

2) the following documents which were before the Commission at that meeting:

i) document C (88) 2497 of 14 december 1988, being a draft decision, in the three language versions (German, English, French) available to the Commission;

ii) a document entitled 'Modifications to be included in point 27 - PVC, in point 34-LDPE' and bearing the reference 'ANNEXE III', which was attached as Annexe III to document SEC (88) 2033 referred to in point 2 of the abovementioned Commission minutes, page 41, being the minutes of the special meeting of the Chefs de cabinet held on 19 December 1988.”

(„Удостоверявам, че приложените документи са точно копие на решението на Комисията по делото IV/31.865 - ПВЦ, така както е прието от Комисията на нейното заседание от 21 декември 1988 г.

Текстът на решението се състои от следните документи:

1) страници 41 - 43 от протокола на Комисията от 21 декември 1988 г., COM (88) PV 945;

2) описаните по-нататък документи, които са представени на Комисията по време на това заседание:

i) документ C (88) 2497 от 14 декември 1988 г., който представлява проекторешението на трите езика (немски, английски, френски), на които то е прието от Комисията;

ii) документ, озаглавен „Изменения, които да бъдат включени в точка 27 - ПВЦ, в точка 34 - LDPE,, и носи означението „приложение III,, прикрепен като приложение III към документ SEC (88) 2033, посочен в точка 2, страница 41 от протокола на Комисията упоменат по-горе, който представлява протокола от

специалното заседание на ръководителите на кабинети, проведено на 19 декември 1988 г.,)

27. Ответникът е посочил по време на съдебното заседание, че с оглед дейността по преместването на седалището на Комисията, тя не е могла да представи документи в установения срок с Определението от 19 ноември 1991 г., цитирано по-горе, но е можела да ги представи до 5 декември 1991 г. При това положение е било разпоредено, „с оглед на особените обстоятелства, изтъкнати от Комисията, крайният срок, посочен в Определението от 19 ноември 1991 г. за представянето на заверено копие от Решението на Комисията от 21 декември 1988 г. (да бъде) продължен до 5 декември 1991 г.,

28. На 5 декември 1991 г. Комисията представя:

- страници 41 - 43 от протокола на заседание № 945 на Комисията от 21 декември 1988 г., придружени от „заглавната страница,, на този протокол. От това следва от една страна, че страниците 41 - 43 са включени в част I от заседанието, от което протоколът съдържа 60 страници и от друга страна този протокол е одобрен от Комисията на 22 декември 1988 г. Първата страница носи подписите на председателя и генералния секретар на Комисията. Представеното копие е заверено като вярно с оригинала от генералния секретар на Комисията и му е поставен печата на Комисията.

- сертификат, даден от г-н David F. Williamson, генерален секретар на Комисията, с дата 5 декември 1991 г., със следното съдържание:

„Pursuant to the Order of the Court of First Instance of 19 november 1991, I certify that the attached is a true copy of pages 41 to 43 of the authenticated minutes of the Commission's meeting of 19 december 1988, COM (88) PV 945, together with a copy of page 1 of those minutes, which bears the signatures of the President of the Commission and myself, in accordance with article 10 of the Commission's Rules of Procedure. These pages record the adoption by the Commission of the decision in Case IV/31.865 - PVC, which comprises this entry in the minutes, together with the documents before the Commission on that occasion and listed on page 41, of which certified copies were furnished to the Court on 21 november 1991.”

(„Съгласно Определението на Първоинстанционния съд от 19 ноември 1991 г., потвърждавам, че приложените документи са точно копие на страниците 41 - 43 от оригиналния протокол на заседанието на Комисията от 19 декември 1988 г., COM (88) PV 945, към което е приложено копие от страница 1 от този протокол, която носи подписите на председателя на Комисията и на мен самия в съответствие с член 10 от Процедурния правилник на Комисията. Тези страници описват приемането от Комисията на решението по делото IV/31.865 - ПВЦ, което обхваща документите, вписани в протокола и документите, които са представени на Комисията по този повод и са изброени на страница 41, от които заверени копия са предоставени на Съда на 21 ноември 1991 г.”)

- „Придружително писмо” подписано от г-н J. Cuttall, член на юридическия отдел на Комисията, в качеството на представител, с дата 5 декември 1991 г., със следното съдържание:

„In compliance with the Court's Order of 19 november 1991, please find enclosed a certified copy of the authenticated version of the minutes of the Commission's meeting of 21 december 1988, to be read with the other documents of which certified copies have already been supplied to the Court, the whole constituting the Commission's decision as adopted that day.”

(„В съответствие с Определението на Съда от 19 ноември 1991 г., приеете, моля, тук приложено, заверено копие на оригиналния вариант на протокола от заседанието на Комисията на 21 декември 1988 г., което трябва да бъде четено заедно с другите документи, чиито заверени копия вече са предоставени на Съда, тъй като тяхната съвкупност представлява решението, което Комисията е приела на тази дата.”).

29. И накрая в своите устни становища от 10 декември 1991 г. Montedison SpA заявява, че с оглед на новата информация, разкрита по време на заседанието, то е имало право да допълни своето първоначално искане. Montedison SpA заявява, че оставя на Съда да разреши въпроса за установяване съществуването на оспорвания акт, а въз основа на това въпроса за допустимостта на неговата искова молба. Montedison SpA заявява, че поддържа първоначалното си искане.

По същество

30. Съдът констатира, че в подкрепа на исканията си ищците са посочили основно три групи основания за отмяна, които се изразяват в нарушение на основните права, в неспазване на съществени процедурни изисквания и в това, че Комисията, според тях е извършила неточна и погрешна преценка и правна класификация на фактите по отношение на член 85, параграф 1 от Договора. Едното от тези основания за отмяна е съществуването на разминаване между решенията, така както са били приети от Комисията от една страна и мерките, нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности от друга страна. По време на заседанието основанията са допълнени в следствие на устните становища на Комисията и представените от нея доказателства от една страна с друго основание, вече представено в писмена форма от някои от ищците относно липсата на компетентност на органа, издал акта и от друга страна с основание относно не съществуването на акта.

31. Съдът счита, че е добре, за да може да се отговори точно на доводите, така както са представени от ищците, да се изследва, на първо място основаниято за отмяна, което се изразява в нарушение на принципа за неизменяемост на приетия акт, на второ място основаниято за отмяна, което се изразява в липсата на компетентност на органа, издал акта и накрая основаниято за отмяна, което се изразява в не съществуването на оспорвания акт. Съдът приема, че изследването на основанията за отмяна, които се изразяват в липсата на компетентност на органа, издал акта и в не съществуването на решението са, при всички положения въпроси от обществен интерес и като такива трябва да бъдат повдигнати пред Съда по собствена воля.

A - Относно основаниято за отмяна, което се изразява в нарушението на принципа за неизменяемост на приетия акт

32. Няколко от ищите поддържат, че нотифицираният и публикуван в Официален вестник на Европейските общности акт съдържа някои несъответствия с приетия акт. Тези несъответствия, които според тях излизат извън обикновените граматически поправки, представляват явно нарушение на принципа за неизменяемост на приетия акт и водят до нищожност на цялото оспорвано решение (вж. по-горе параграфи 11 - 15).

33. Комисията изтъква, че тези изменения, или са изменения от чисто синтактично или граматическо естество, или в основата им са предложенията, направени от специалното заседание на ръководителите на кабинети на 19 декември 1988 г. В подкрепа на своят иск тя представя всички описани преди това документи (вж. по-горе параграфи 16, 23, 26 и 28).

34. Съдът смята, че следва да се припомни, че с решението си от 23 февруари 1988 г. Обединеното кралство срещу Съвета, цитирано по-горе, Съдът е решил, по повод на директива, приета от Съвета и изменена в последствие от службите на генералния секретариат на Съвета, че мотивите на акта представляват основен елемент, след като те позволяват на съдиите на Общността да упражнят своя контрол, а на държавите- членки, както и на заинтересуваните граждани, да се запознаят с условията, при които институциите на Общността прилагат Договора; „следователно, нито генералният секретар на Съвета, нито персоналът от неговия генерален секретариат имат право да изменят доводите на актовете, приети от Съвета” (параграфи 37 и 38). Това заключение е сновано на анализа на Процедурния правилник на Съвета, който забранява такива изменения. По тези съображения Съдът отменя оспорваната директива.

35. Принципът на неизменяемост на акта, веднъж приет от компетентния орган представлява основен фактор за правната сигурност и за стабилността на правните решения в правовия ред на Общността, както за институциите на Общността, така и за субектите на правото, които виждат своето правно и фактическо положение, засегнато от дадено решение на тези институции. Само строгото и абсолютно спазване на този принцип позволява да се постигне сигурността, че след неговото приемане, актът ще може да бъде изменян само при спазване на правилата за компетентност и процедурните правила и следователно нотифицираният или публикуван акт ще бъде точно копие от приетия акт, който отразява точно целта на компетентния орган.

36. В случая Съдът установява на първо място, че въз основа на документите, представени от Комисията на 12 септември 1991 г., в отговор на мярката по организиране на цитираната по-горе процедура от 11 юли 1991 г., както и на документите, представени по време на устната процедура на 21 ноември 1991 г. и 5 декември 1991 г. и анализирани по-горе (вж. параграфи 26 и 28), се установява, че трите проекта представени за разискване на Комисията с дата 14 декември 1988 г. съдържат някои несъответствия с нотифицираните актове до ищите и публикувани в Официален вестник на Европейските общности. Съдът констатира, че тези несъответствия по принцип, не са оспорени от ответника, защото смята за някои от тях, че имат съвсем малко значение, или защото твърди за други, че могат да бъдат обяснени с обстоятелството, така както се установява от декларациите на господата Williamson и Currall, представени на 21 ноември и 5

декември 1991 г. и анализирани по-горе (параграфи 26 и 28), че решенията приети от Комисията трябва да се получат от сближаването на тези три проекта от протокола от заседание № 945 на Комисията и от протокола от заседанието на ръководителите на кабинети от 19 декември 1988 г., придружен от предложението за изменение, което той съдържа, както и от другите документи, представени от Комисията.

37. Съдът констатира на второ място, че според самия текст на протокола от заседание № 945 на Комисията, сезирана от г-н P. Sutherland, член, който отговаря по въпросите на конкуренцията, на 21 декември 1988 г., с проекторешение, определени като С (88) 2497, на тази дата:

- приема, че четиринадесетте предприятия, посочени по делото ПВЦ са нарушили член 85 от Договора, определя размера на глобите, които следва да им бъдат наложени и одобрява принципа, който следва да бъде приет от предприятията, за да преустановят нарушението;

- приема решение по делото IV-31-865 ПВЦ на всеки един от трите езика - немски, английски и френски, оригинални варианти по отношение на някои от ищците, като тези решения са „възпроизведени” в документи С (88) 2497, цитирани по-горе;

- възлага на члена на Комисията, който отговаря за въпросите на конкуренцията да приеме текста на решението на другите официални езици на Общността;

- запознава се с разглеждането на делото от ръководителите на кабинети на комисарите, по време на специалното заседание и на седмичното заседание на 19 декември 1988 г.

38. В светлината на тези заключения Съда трябва да направи правна оценка на довода за нарушаване на принципа на неизменяемостта на приетия акт. За изследване на този довод трябва да се направи разграничение между от една страна приетия текст на немски език и от друга страна текста, приет на всички оригинални езици.

1. Относно измененията на текста на решението, прието на немски език

39. Относно решението прието от Комисията на 21 декември 1988 г. на немски език, установява се от сравнителното изследване на проекторешението от 14 декември 1988 г., така както е прието от Комисията според протокола от заседание № 945 от една страна и решението, така както е нотифицирано и публикувано от друга страна, че нотифицираното и публикувано решение е претърпяло многобройни изменения след неговото приемане. Това сравнително изследване потвърждава точността на таблицата на разминаванията, представена от BASF AG на 24 октомври 1991 г., неоспорена от Комисията, която само е подчертала несъщественния характер на направените изменения.

40. Сравнението между трите проекта от 14 декември 1988 г., съставени на немски, английски и френски език, приети съгласно текста на протокола от заседание № 945 от Комисията на 21 декември 1988 г., показва действително, че

има значителни несъответствия, чието естество не е граматическо или синтактично, между решението, прието на немски език, и решението, прието на английски и френски език, от една страна и от друга страна решението, така както е било нотифицирано и публикувано. Дори и да се приеме, че измененията, направени в приетия на немски език акт от Комисията, са могли да имат за цел да хармонизират текстовете нотифицирани и публикувани на различните оригинални езици, тези изменения са все пак неправилни, тъй като са направени след приемането на акта, някои от тях излизат в голяма степен извън границите на обикновените правописни и синтактични поправки и по този начин нарушават пряко принципа на неизменяемост на акта, приет от компетентния орган.

41. Много от несъответствията, изтъкнати, както в сравнителната таблица, подготвена от BASF AG, така и в общите устни становища на ищците и в тези на съветниците на Wacker Chemie GmbH и Hoechst AG, не могат да бъдат разглеждани като поправки от чисто правописен и граматичен характер:

- страница 6, точка 7, четвърти параграф (позоваванията са направени по отношение на варианта на проекторешението, прието на немски език, представено от Комисията на 12 септември 1991 г., с дата 14 декември 1988 г.): проектът от 14 декември 1988 г. не съдържа нито бележка 2 („Jedenfalls wurden sowohl Hüls als auch Hoechst von ICI und BASF als Sitzungsteilnehmer identifiziert” - но, както Hüls, така и Hoechst са определени от ICI и BASF като участници в събранията”), нито израза „Hoechst als der einzige andere in Frage kommende Hersteller war nur ein unbedeutender PVC - Produzent” („Hoechst, единствената друга възможност е само един малък производител на ПВЦ”), които са добавени в нотифицирания и публикуван акт;

- страница 17, точка 12, първи параграф: изразът „Die Unternehmen streiten offensichtlich nicht ab” („изглежда предприятията не отричат”), който се съдържа в проекта от 14 декември 1988 г., е заменен, с нотифицирания и публикуван акт, с „Die Unternehmen bestreiten zwar nicht” („предприятията наистина не отричат”);

- страница 32, точка 42, първи параграф: позоваването на процес на „рационализиране”, който се съдържа в проекта от 14 декември 1988 г., не се появява повече в нотификации и публикуван акт, както се установява от сравнението между приетия текст („Die europäische Petrochemie-Industrie einschliesslich des PVC - Sektors hat in dem von dieser Entscheidung erfassten Zeitraum einen grundlegenden Umstrukturierungs-und Rationalisierungsprozess durchlaufen, der von der Kommission unterstuetzt worden ist”; „европейската нефтохимическа промишленост, включително секторът на ПВЦ, е преживяла в периода, обхванат от решението, процес на основно преструктуриране и рационализиране, който е бил насърчаван от Комисията”) и нотифицирания и публикуван текст („Die europäische Petrochemie-Industrie einschliesslich des PVC - Sektors hat in dem von dieser Entscheidung erfassten Zeitraum einen grundlegenden Umstrukturierungsprozess durchlaufen, der von der Kommission unterstuetzt worden ist”; Европейската нефтохимическа промишленост, включително секторът на ПВЦ, е преживяла в периода, обхванат от решението, процес на основно преструктуриране, което е било насърчавано от Комисията”).

42. Тъй като приетите изменения от една страна са направени след приемането на акта на 21 декември 1988 г. и от друга страна нямат чисто правописен или граматически характер, те несъмнено са направени от лице, което не е имало компетентност за това и следователно накърняват неизменяемостта на акта, приет от Комисията, без да трябва да се изследва обхвата, значението или същественния характер на тези изменения, така както следва от решението на Съда от 23 февруари 1988 г. цитирано по-горе.

2. Относно измененията, които засягат всички решения, приети от Комисията на 21 декември 1988 г. според протокола от заседание № 945

43. От доказателствата се установява, че освен измененията, които са анализирани и които засягат единствено акта, нотифициран и публикуван на немски език, някои от измененията, които се появяват в актовете, нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности, се отнасят до всички приети версии според протокола от заседание № 945 на 21 декември 1988 г., на немски, английски и френски език. Тези изменения засягат, както мотивите на актовете, така и техния диспозитив.

а) относно измененията на доводите на нотифицираните и публикувани актове

44. Що се отнася на първо място до измененията, които се съдържат в приетите актове, съгласно протокола от заседание № 945, Съдът констатира, че в четвъртия параграф от точка 27 от мотивите на нотифицираните и публикувани актове в Официален вестник на Европейските общности, има един напълно нов параграф, който за някои от оригиналните езици личи ясно от едно различно типографско оформление на нотифицирания акт на въпросния откъс. Това типографско различие е особено видимо, например, в италианския вариант и не е оспорено от Комисията, както се установява от разискванията по време на заседанието. Новият параграф се отнася до въпроса дали в случай като настоящия, в който производство, основано на член 85 от Договора за ЕИО се отнася до няколко предприятия, Комисията може да приеме, по отношение на другите предприятия, засегнати от същото производство, отказа на едно от предприятията от поверителен характер относно информация, която се отнасят до него или напротив съображения за обществена политика предпазват Комисията при подобни обстоятелства да уважи искането, направено от предприятието, в чиято полза се прилага поверителният характер. Този деликатен и спорен въпрос е счетен от Комисията на страница 52 от нейния осемнадесети доклад за политиката на конкуренцията.

45. Според алинеята, добавена в нотифицираните решения „следва да се уточни, че всеки отказ от страна на предприятията от конфиденциалния характер на техните документи, които се отнасят до вътрешните им дела е подчинен на обществен интерес, който налага конкурентите да не бъдат информирани взаимно за техните търговски дейности и намерения, така че конкуренцията между тях да бъде ограничена,,. Но решението, така както е публикувано на немски език в Официален вестник на Европейските общности, не съдържа отрицанието, което се намира във втората част от изречението, цитирано по-горе, и постановява, че общественият интерес налага конкурентите да бъдат информирани взаимно за техните търговски дейности и намерения.

46. Протоколът от заседанието на Комисията от 21 декември 1988 г., представен в Съда на 12 септември, 21 ноември и 5 декември 1991 г. показва, че ако е установено, според самия текст от протокола от заседание № 945, че Комисията е приела проектите с дата 14 декември 1988 г., които, така както са приети на всеки един от трите оригинални езика, не съдържат оспорвания параграф, установено е само, че Комисията се е запознала с проучването на делото от ръководителите на кабинети по повод на едно специално заседание на последните на 19 декември 1988 г. По този повод Съдът отбелязва, че ако Комисията е представила по делото на 21 ноември 1991 г. документи, окачествени като извлечения, заверени като точни копия на оригинала на протокола от специалното заседание на ръководителите на кабинети на 19 декември 1988 г. и ако, между тези документи се намира, като приложение III, документ, който възпроизвежда на английски и френски език оспорвания параграф, представените документи не установяват по никакъв начин, както Комисията е признала по време на заседанието, че това изменение е прието или предложено от ръководителите на кабинети, за да бъде подложено на разисквания на Комисията.

47. Като приема също, че въпросното изменение може да бъде представено и предложено на Комисията по време на разискването и взимането на решение на 21 декември 1988 г., което не се е случило относно текста на решението, приет на немски език, след като, както е изложено и както твърди Hüls AG по време на заседанието, приложение III е съставено само на английски и френски език, следва от самото съдържание на протокола от заседанието, анализирано по-горе, (вж. по-горе, параграф 37), че Комисията, като приема проектите от 14 декември 1988 г., които не съдържат този параграф, мълчаливо е сметнал да не приеме изменението. Следователно, включването му във всички актове нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности, може да бъде само след 21 декември 1988 г. и представлява явно нарушение на принципа на неизменяемост на приетия акт от компетентния орган. Тази добавка към доводите на решението, която не е нито от синтактичен характер, нито от граматическо естество, засяга по този начин валидността на всички нотифицирани актове, както и тази на акта, публикуван в Официален вестник на Европейските общности, както е приел Съдът в решението от 23 февруари 1988 г., цитирано по-горе, без да е необходимо да се изследва дали изменението е съществено, което във всеки случай е неоспоримо.

б) Относно изменението на диспозитива на нотифицираните и публикувани актове

48. Що се отнася на второ място до измененията, които засягат диспозитива на решенията, Съдът отбелязва, както твърди BASF AG и както изтъква по време на общите устни становища на предприятията, че в член 1 от диспозитива на решенията, така както са били нотифицирани до всички ищци и публикувани в Официален вестник на Европейските общности, посочването на принадлежността на Société artésienne de vinyle SA към групата на химическото и минно предприятие („Група ЕМС”), което се появява в проектите от 14 декември 1988 г., приети от Комисията на 21 декември 1988 г., според протокол № 945, не фигурира в актовете, нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности.

49. Ако изменения, които засягат доводите на едно решение, представляват, както е решил Съдът, недостатък, който може да засегне законността на цялото изменено решение, тъй като от една страна такива изменения имат за цел да премахнат полезния ефект на член 190 от Договора и от друга страна засягат относно доводите, които представляват необходимата основа за диспозитива на решение, то всяко изменение, което засяга диспозитива на един такъв акт в още по-голяма степен е такъв недостатък. Наистина изменения, които засягат диспозитива на едно решение, засягат пряко обхвата на задълженията, които могат да бъдат наложени на субектите на правото с изменения акт, или обратно, обхвата на правата, които са им предоставени с изменения акт. В случая едно такова изменение е от естество да засегне обвинението в твърдяното нарушение, дори да измести финансовата тежест на наложената глоба. При това положение изменения, които засягат диспозитива на приетия акт, трябва да бъдат разглеждани като засягащи по особено сериозен и явен начин принципа на неизменяемостта на приетия акт, който представлява една от основите на правната сигурност в правния ред на Общността.

50. При това положение разрешението, прието от Съда в решението му от 23 февруари 1988 г., цитирано по-горе, трябва с още по-голямо основание да се наложи, когато както в случая, измененият акт налага глоби и налага задължения на получателите на акта и когато внесеното изменение може да засегне посочването на юридическото лице, на което се налагат тези задължения. Една такава последица е следствие от изменението на цитирания по-горе член 1 от диспозитива на решенията, с който Комисията дава в резултат от съображенията, изложени в доводите, правната определение на фактите съгласно член 85 от Договора за ЕИО и посочва предприятията, които са в нарушение. Подобно изменение се отразява при това положение пряко върху другите членове от диспозитива, които като налагат на ищците задължения и глоби и като определят правилата, по които получателите на актовете могат да се освободят от техните задължения, само излагат необходимите последици от член 1 от диспозитива, който в случая е предмет на изменение.

Б - Относно основанието за липса на компетентност на органа, който издава акта

51. Някои от предприятията ищци изрично посочват като основание за отмяна липсата на компетентност на органа, който издава нотифицираните и публикувани актове. Така Wacker Chemie GmbH и Hoechst AG твърдят, че защитата, представена от Комисията, в отговор на посоченото от ищците основание за отмяна, което се изразява в нарушение на неизменяемостта на акта, налага да се постави въпросът дали членът на Комисията, който отговаря за въпросите на конкуренцията може да приеме действително решения на някои от езиците на оригинала. Тези ищци са посочили също, че мандатът на г-н Р. Sutherland е изтекъл на 5 януари 1989 г., докато според поясненията, дадени от Комисията, решението на различните официални езици, е дадено на Генералния секретариат на Комисията едва на 16 януари 1989 г., тоест единадесет дни по-късно. Hüls AG е обърнало внимание, също така, по време на заседанието, че към 16 януари 1989 г. г-н Р. Sutherland не е вече член на Комисията.

52. Комисията твърди, че актовете са надлежно приети на трите езици на оригинала от Комисията и член 27 от нейния процедурен правилник е законната основа на решенията, приети на италиански и нидерландски език, които са компетентно приети от комисаря, който отговаря за въпросите на конкуренцията, надлежно овластен за тази цел от Комисията. Тя е уточнила в тази връзка, че мандатът даден, на г-н P. Sutherland не е бил личен, и че той е бил даден на комисаря, който отговаря за въпросите на конкуренцията.

53. Разглеждането на първото основание за отмяна показва, както беше посочено, съществуването на несъответствия между приетите актове от една страна и нотифицираните и публикувани актове от друга страна, като тези изменения могат да са дело само на трети лица по отношение на Комисията и са приети след приемането от последния на оспорваните актове. В светлината именно на тези констатации Съдът трябва да разгледа основанието за отмяна, което се изразява в липсата на компетентност на органа, който е издал нотифицираните и публикувани актове, така както е изложено от ищците. Това основание, което във всеки случай е от обществен характер, обхваща две части. Необходимо е да се направи разграничение между материалната компетентност и временната компетентността на органа, който е издал нотифицираните и публикувани актове.

1. Относно материалната компетентност на члена на Комисията, който отговаря по въпросите на конкуренцията да приеме нотифицираните и публикувани актове на италиански и нидерландски език

54. По силата на член 3 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 г. за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 1958 г., 17, стр. 385) изменен за последен път с точка XVII от приложение I към акта относно условията за присъединяване на Кралство Испания и португалската република и измененията на договорите (ОВ 1985 г., L 302, стр. 242, наричан по-нататък „Регламент № 1 за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност”), „документите, изпращани от институциите ... на едно лице предмет на юрисдикцията на държава-членка, се съставят на езика на тази държава”. Освен това въз основа на член 12, алинея 1 от Процедурния правилник на Комисията акт, приет от Комисията, по писмената процедура или в заседание, трябва да бъде удостоверен на езика или езиците, на които е задължителен с подписите на председателя и изпълнителния секретар.

55. От тези разпоредби взето заедно следва, че когато както в случая Комисията смята да приеме с един единствен акт, решение, което е задължително за няколко юридически лица, за които трябва да бъдат използвани различни езикови режими, решението трябва да бъде прието на всеки един от езиците на оригинала, на които то е задължително, за да се избегне невъзможността да бъде удостоверено. В случая от протокола от заседание № 945 на Комисията, одобрен от последния на 22 декември 1988 г., се установява, че оспорваното решение не е прието от Комисията на италиански и нидерландски език, които единствено са езиците на оригинала по отношение съответно на предприятията Enichem SpA и Montedison SpA от една страна и NV Limburgse Vinyl Maatschappij, NV DSM и DSM Kunststoffen BV от друга страна.

56. По силата на член 27, алинея 1 от Процедурния правилник на Комисията, „Комисията може, при условие че принципът на нейната колегиална отговорност е изцяло спазен, да упълномощи своите членове да вземат от нейно име и под неин контрол ясно определени управленски или административни мерки”.

57. Съдът счита в тази насока, че за разлика от мерките по разследването и процедурните мерки, които могат да бъдат взети по време на административната подготвителна фаза на решението, като съобщаването на обвиненията (Решение на Съда от 14 юли 1972 г., ICI срещу Комисията, параграфи 16 - 19, 48/69, Recueil, стр. 619; от 17 октомври 1972 г. Cementhandelaren срещу Комисията, параграфи 10 - 14, 8/72, Recueil, стр. 977; и от 17 януари 1984 г., VBVB и VBVB срещу Комисията, 43/82 и 63/82, Recueil, стр. 19) или мерките, които могат да бъдат взети в рамките на общите правомощия за разследване, предоставени на Комисията с Регламент № 17 (решения на Съда от 23 септември 1986 г., цитирано по-горе, параграфи 28 - 40, и от 17 октомври 1989 г., Dow Chemical Iberica срещу Комисията, параграфи 57 - 59, 97/87, 98/87 и 99/87 Recueil, стр. 3181), приемането на решение по прилагане на член 85, параграф 1 от Договора, няма характер на ръководна или административна мярка, по смисъла на цитираните по-горе разпоредби от член 27 от Процедурния правилник на Комисията.

58. Видно е от цитираните разпоредби на член 27, алинея 1 от Процедурния правилник на Комисията във връзка с тези на втората алинея от същия член относно правомощията, които могат да бъдат предоставени на служителите, следва, че Комисията може, само когато са налице условията за това, да предостави на един от своите членове права с оглед приемането на решението на официалните езици на Общността, така както е определено в член 1 от Регламент № 1 за определяне на езиковия режим на Общността, различни от езиците на оригинала, или в случая датски, испански, гръцки и португалски език, тъй като решенията, взети на тези четири езика, не създават никакво правно последствие и не са приложими по отношение на едно или повече предприятия, посочени в диспозитива на решението.

59. Съвсем друго е значението на приемането на решението на езика на оригинала. Решение, което установява нарушение на член 85 от Договора, съдържа задължения за извършване на определено действие по отношение на няколко предприятия, което им налага значителни глоби и е директно приложим за тези цели, ясно засяга правата и задълженията и собствеността на тези предприятия. То не може да се разглежда като обикновена административна или управленска мярка, и следователно, да бъде изцяло прието само от един комисар без да бъде нарушен пряко принципът на колегиалността, изрично посочен от член 27.

60. От изложеното по-горе следва, че актът, приет от комисаря, който отговаря за въпросите на конкуренцията, на италиански и нидерландски език, при условията, определени от мандата, даден му с решението от 21 декември 1988 г., е издаден при всяко положение от некомпетентен орган.

2. Относно временната компетентност на комисаря, който отговаря за въпросите на конкуренцията да приеме актовете, нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности

61. Ако комисарят, който отговаря за въпросите на конкуренцията, няма право да приема сам на езиците на оригинала решение по прилагането на член 85, параграф 1 от Договора, той има право без никакво съмнение да подпише копията от акта, приет от Комисията с оглед тяхното съобщаване на получателите на акта при условията, предвидени в член 12, алинея 3 от Процедурния правилник на Комисията. В случая се установява, както от пледоарията на Комисията, така и от направените от нея пояснения по време на заседанието, че различните езикови версии на акт (тоест петте езика на оригинала и четирите други официални езика), не са финализирани и изпратени на Генералния секретариат на Комисията, който тогава да ги изпрати на юристите лингвисти за редактиране при условията, предвидени в решението на Съда от 23 февруари 1988 г., цитирано по-горе, едва на 16 януари 1989 г., а работата на юристите лингвисти е приключила в края на януари 1989 г.

62. При тези условия, Съдът констатира, че ответникът в отговор на точните твърдения на ищите не е бил в състояние да докаже съществуването на финализиран и годен да бъде нотифициран и публикуван акт, преди дата, която попада в периода между 16 януари 1989 г. и 31 януари 1989 г. При това положение актовете, нотифицирани до всеки един от езиците на оригинала трябва задължително да се считат приети след 5 януари 1989 г., дата, на която е изтекъл мандатът на г-н P. Sutherland.

63. Затова дори с приемането, че писменото изявление „за Комисията Peter Sutherland, член на Комисията”, поставено в долната част на нотифицираните актове, при липсата на какъвто и да е писмен знак от г-н P. Sutherland, се счита за подпис на последния, трябва да е добавена след датата на изтичането на неговия мандат или преди 5 януари 1989 г., тоест на дата, на която актовете така както са нотифицирани и публикувани, не са съществували. Фактът, че на 5 януари г-н P. Sutherland е подписал писмото за изпращане на ищите на още не приетите окончателно актове е без всякакво правно значение, след като това придружително писмо не се включва в оспорвания акт и не създава никакъв правен ефект. Също така заявеното от Комисията обстоятелство, че предоставянето на правомощие е направено за комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията, а не лично за г-н P. Sutherland е без никакво значение за отговора, който следва да бъде даден на тази молба. Наистина дори и да се приеме основанието на ответника, това би било необходимо за комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията, който е бил назначен на мястото на г-н P. Sutherland и чийто мандат е започнал на 6 януари 1989 г., да пристъпи към подписването на тези актове, ако се предположи, че той е бил компетентен да го направи. В този случай това не е било така. При това положение Съдът констатира, че актовете, нотифицирани до ищите и публикувани в Официален вестник на Европейските общности на 17 март 1989 г., не могат да бъдат издадени орган, който не притежава временна компетентност да го направи.

64. Този порок би могъл да се санира само в хипотезата, при която ответникът би установил, че той засяга само копието, нотифицирано до получателите или копието, изпратено за целите на публикуването в Официален вестник на Европейските общности, на Службата за официалните издания, но за сметка на това, оригиналното решение е било подписано правилно и компетентно. При тази

хипотеза наистина, липсата на компетентност на подписалия нотифицираните и публикувани актове би могла да бъде успешно оспорена. Само едно такова установяване, което да потвърди предположението за валидност, която е свързана с актовете на Общността, резултат от строгия формализъм, който характеризира тяхното приемане, би било в случая годно да заличи недостатъка на явната липса на компетентност, който засяга оспорваното решение, така както е нотифицирано до ищците и публикувано в Официален вестник на Европейските общности. По съображенията, които ще бъдат изложени по-нататък, Съдът може само да констатира, че това доказателство в случая не е могло да бъде представено от ответника, който е приел, че не е в състояние да представи оригинална и заверена версия на оспорвания акт.

65. От всичко изложено по-горе следва, че всички недостатъци, които засягат акта, така както са упоменати по-горе, а именно измененията, които следват приемането на акта на Комисията съгласно Протокол № 945 от неговите доводи и от неговия диспозитив, и липсата на компетентност на неговия орган, би трябвало да доведат до отмяна на оспорваното решение поради липса на компетентност и нарушаване на съществени процедурни изисквания. Но в случая Съдът приема, че преди да постанови такава отмяна, трябва да изследва последното основание за отмяна, на което се позовават ищците - липсата на акт. Ако това твърдение се окаже обосновано, исквете следва да се отхвърлят като недопустими (решение на Съда от 10 декември 1957 г., *Societe de\$ Usines a Tubes de la Sarre* срещу Върховния орган, 1/57 и 14/57, Recueil, стр. 201).

В - Относно основанието, което се изразява в не съществуването на акта

66. По време на заседанието, ищците в техните общи устни становища, изтъкват, че член 12 от Процедурния правилник на Комисията е нарушен и в резултат на това е невъзможно да се пристъпи към проверка на автентичността на оспорвания акт (вж. по-горе параграфи 21 и 24). Atochem SA отправя до Съда въпроса дали в случая наистина съществува решение, прието в изискваната форма. BASF AG задава въпроса за реалното съществуване на оспорваното решение. Wacker Chemie GmbH и Hoechst AG са изтъкнали по време на заключителната им пледоария, към която изрично са се присъединили Imperial Chemical Industries plc и Société artésienne de vinyle SA, че Комисията не е взела никакво решение на 21 декември 1988, тъй като липсва подпис и заверка на акта. Hüls AG е подчертало от една страна, че му е нотифицирано решение, което никога не е приемано и което при това положение не подлежи на изпълнение и от друга страна, че върху това решение има само един обикновен подпис в машинописна форма, а не истински ръкописен подпис на г-н P. Sutherland. Montedison SpA твърди, че оспорваното решение никога не е съществувало, след като то не е прието нито от Комисията, нито от комисаря, който отговаря за въпросите на конкуренцията. В следствие на това Montedison SpA декларира изрично, че иска да промени иска си с оглед на новите факти, получени въз основа на документите, представени от Комисията и уточненията, внесени от нея. Като основно искане този ищец иска от Съда да се произнесе по съществуването на оспорваното решение и по допустимостта на неговата искова молба (вж. по-горе параграф 29). И накрая NV Limburgse Vinyl Maatschappij, NV DSM и DSM Kunststoffen BV са направили възражение за нищожност на решението по отношение на тях на основание, че

нидерландска версия на решението е липсвала по време на заседанието от 21 декември 1988 г.

67. Комисията е изтъква, че решението от 21 декември 1988 г. във вида, в който е прието от Комисията е резултат, съгласно декларациите, представени на 21 ноември и на 5 декември 1991 г. и анализирани по-рано (вж. по-горе параграфи 26 и 28) от сближаването на проекторешенията с дата 14 декември 1988 г., на протокола от заседание № 945 на Комисията и документите, определени като протокол от специалното заседание на ръководителите на кабинети на 19 декември 1988 г. Тя е поддържала също, че не е допустимо ищците да посочват основание за отмяна от нарушението на член 12 от нейния процедурен правилник. Освен това тя изтъква, че нотифицираните до ищците актове трябва при всяко положение да бъдат разглеждани като оригинали на приетия акт. И накрая, тя поддържа по време на заседанието, че по време на разискването на 21 декември 1988 г., Комисията е приела „съдържанието” и „същността” на решението и нотифицираните актове следва да се считат за съответстващи на намерението на органа, издал акта.

68. Съдът изтъква на първо място, че съдиите на Общността, като се ръководят от принципите, извлечени от националните правни системи, обявява несъществуващ акт, които е засегнат от особено сериозни и явни пороци (относно несъществуващите актовете в законодателството на Общността, вж. решенията на Съда от 10 декември 1957 г., *Societe des Usines a Tubes de la Sane* срещу Върховния орган, цитирано по-горе; от 21 февруари 1974, *Kortner* срещу Съвета, Комисията и Парламента, 15/73 - 33/73, 52/73, 53/73, 57/73 - 109/73, 116/73, 117/73, 123/73, 132/73 и 135/73 - 137/73, *Recueil*, стр. 177; от 26 февруари 1987 г., *Consorzio Cooperative d'Abruzzo* срещу Комисията, 15/85, *Recueil*, стр. 1005; от 30 юни 1988 г., Комисията срещу Гърция, 226/87, *Recueil*, стр. 3611, и Решението на Първионстанционния съд от 27 юни 1991, *Valverde Mordt* срещу Съда, C-156/89, *Recueil*, стр. II-407). Това нарушение е свързано с обществения ред и като такова страните могат да се позовават на него без да бъдат спазени условията за срок по време на производството и трябва да бъде взето предвид служебно от Съда. Както Съдът е приел в решението си от 26 февруари 1987 г., цитирано по-горе, „както в националното право на различните държави - членки, един административен акт, дори и невалиден, приема се за валиден, докато не бъде отменен или оттеглен редовно от институцията, която го е приела. Да се класифицира един акт като несъществуващ позволява да се установи извън сроковете за обжалване, че този акт не е създал никакъв правен ефект. По очевидни съображения за правна сигурност тази класификация трябва, при това положение, да бъде оставена ... за актовете засегнати от особено сериозни и явни пороци”. Необходимо е да се вземе предвид дали в случая оспорваният акт е засегнат от особено сериозни и явни пороци по смисъла на решението на Съда от 26 февруари 1987 г., цитирано по-горе, които могат да мотивират Съда да го обяви за несъществуващ.

69. Съдът припомня, че изправен пред основания за отмяна, които се изразяват в несъответствието между, от една страна приетия акт и, от друга страна нотифицирания и публикуван акт, както и пред недостатъчно обосновани твърдения на ищците (вж. по-горе, параграфи 11 - 15), той е поискал от ответника първо чрез мярката по организация на производството, приета на 11 юли 1991 г., след това с Определението от 19 ноември 1991 г., цитирано по-горе, да представи

приетото решение в неговия оригинален вид, надлежно заверен съгласно Процедурния правилник на Комисията (вж. по-горе, параграфи 17 и 25).

70. В отговор на тези мерки за организацията на производството и за разследване, Комисията е представила три проекторешения с дата 14 декември 1988 г., съставени на немски, английски и френски език, както и две извлечения от протоколи, описани по-горе (вж. по-горе, параграфи 18, 26 и 28). Изследването на тези документи потвърждава, че както е показало съдебното заседание, извън тези протоколи, представени по преписката, писмото за предаване с дата 5 януари 1989 г., приложено към екземплярите от решенията, нотифицирани на ищците, представлява единственият документ, който е подписан от член на Комисията. Тази констатация е приета от ответника след като е твърдял, че не е в състояние да представи оригинално решение, надлежно подписано и заверено и според декларациите, изготвени на 21 ноември и на 5 декември 1991 г. от Генералния секретар на Комисията и от член на нейния правен отдел, в качеството на представител (вж. по-горе, параграфи 26 и 28), текстът на оспорваното решение би трябвало да е резултат от сближаването на различните документи, цитирани по-горе.

1. Относно нарушението на член 12 от Процедурния правилник на Комисията

71. По силата на член 12, алинея 1 от Процедурния правилник на Комисията, „актовете, приети от Комисията, на заседание ... се заверяват на езика или езиците, на които те са задължителни с подписите на председателя и изпълнителния секретар”. Позоваване на нарушението на тази разпоредба е направено от ищците в техните устни становища от 18 ноември 1991 г. след представяне на документи от ответника.

72. Процедурата по заверяване на актовете, предвидена в тези разпоредби от Процедурния правилник на Комисията, който има за непосредствена правна основа членове 15 и 16 от Договора за сливане от 8 април 1965 г., които предвиждат, че правилата трябва да бъдат публикувани, представлява основен фактор за правната сигурност и стабилността на правното положение в законодателната система на Общността. Тя единствена поради естеството си може да гарантира, че актовете на институцията са приети от компетентния орган при спазване на процедурните правила, установени в Договора и разпоредбите за неговото приложение, по-специално, при спазване на задължението за излагане на доводи, предвидено в член 190 от Договора. Като гарантира неизменяемостта на приетия акт, който може да бъде изменен или отменен само при спазване на тези задължения, тя дава възможност на субектите на правото, независимо дали са физически или юридически лица, на държавите-членки или на другите институции на Общността, да познават със сигурност и във всеки един момент точния обхват на техните права или на техните задължения и причините поради които Комисията е приела решение, което се отнася до тях.

73. Поради тази причина Съдът скоро напомня, че в областите, в които, както при правото на конкуренцията, Комисията трябва да прави комплексни икономически преценки и разполага с обширни права за преценка, „спазването на гаранциите, предоставени от правния ред на Общността в административните производства придобива още по-основно значение. Тези гаранции включват *inter alia* ...

правото на засегнатия ... да получи подходящо основание за това решение”, като самото задължение е едно от необходимите условия за ефективно упражняване на съдебния контрол (решение на Съда от 21 ноември 1991 г., Technische Universitaet Muenchen, C-269/90, Recueil, стр. I-0000). При това положение всяка административна процедура по изготвяне и приемане на актовете, която позволява да бъдат нанесени последващи изменения в доводите на приетия акт, води по този начин до пряко нарушение на тези основни гаранции.

74. Това е причината, поради която член 12 алинея 2 от Процедурния правилник на Комисията разпорежда, че „текстовете на тези актове се прилагат към протокола, в който се упоменава тяхното приемане”. Това задължение има основно значение, тъй като то гарантира съответствието на заверения акт с приетия акт и следователно, неизменността на акта, след като по силата на член 10 от същия процедурен правилник, самият протокол от заседанието трябва да бъде одобрен от Комисията на следващото заседание. На свой ред одобряването на протокола е по силата на същите разпоредби, гарантирано от заверката с подпис от председателя и генералния секретар на Комисията. Наистина само чрез съпоставянето на акта, приет от Комисията и надлежно заверен с подписите на председателя и генералния секретар от една страна и на протокола от заседанието на Комисията, където се споменава приемането на приетия акт от друга страна е възможно да се осигури съществуването на акта и неговото съдържание, както и увереността, че този акт отговаря точно на намерението на Комисията.

75. На първо място заверката на акта потвърждава по сигурен начин неговото съществуване и точното съответствие на неговото съдържание с това на акта, приет от Комисията. На второ място то позволява, с поставянето на дата на акта и полагането на подписите на председателя и генералния секретар, да се гарантира компетентността на органа, който го е издал. На трето място като дава на акта изпълнителна сила, заверката гарантира неговото пълно включване в правния ред на Общността.

76. Всички тези възискателни формални изисквания, които определят изработването, приемането и заверката на актове, са необходими, за да се гарантира стабилността на правния ред и правната сигурност на субектите, на които се налагат актовете на институциите на Общността. Подобен формализъм е абсолютно задължителен за поддържането на правна система, която се основава на йерархията на нормите. Той гарантира спазването едновременно на принципите на законността, правната сигурност и доброто управление (решения на Съда от 5 декември 1963 г., Lemmerz срещу Върховния орган, 53/63 и 54/63, Recueil, стр. 487, и Usines Émile Henriot срещу Върховния орган, 23/63, 24/63 и 52/63, Recueil, стр. 439). Всяко нарушение на тези правила би имало за ефект създаването на система, несигурна в основата си, при която посочването на субектите, на които се налагат актовете на институциите, обхвата на техните права и задължения и органа, издал актовете, биха били известни само приблизително, което би застрашило упражняването на съдебното преразглеждане. Както е решил Съдът в решението от 23 февруари 1988 г., Обединено кралство срещу Съвета, делото за „хормоналните вещества”, (68/86, Recueil, стр. 855) или, както в решението от същия ден делото за „кокошките носачки”, цитирано по-горе, той подчертава, че процедурните правилници на институциите на Общността са задължителни, Съдът поддържа, че „правилата

относно начина, по който институциите на Общността достигат до своите решения, са установени в Договора и ... не са на разположение на държавите – членки или на самите институции”.

77. Тези принципи се потвърждават напълно от постоянната практика на Съда, който е приел, че физическите и юридическите лица могат да се позовават на нарушаването на процедурния правилник на институцията на Общността в подкрепа на техните становища, насочени срещу акт, издаден от тази институция (вж. в тази насока многобройните решения, постановени по споровете на служителите на Общността: 9 юни 1964 г. Bernusset срещу Комисията, 94/63 et 96/63, Recueil, стр. 587; 17 декември 1981 г., Bellardi Ricci срещу Комисията, 178/80, Recueil, стр. 3187; 4 февруари 1987 г., Bouteiller срещу Комисията, 324/85, Recueil, стр. 529 относно Процедурния правилник на Комисията; вж. също в други области на правото на Общността, решенията от 29 октомври 1980 г., братя Roquette срещу Съвета, пункт 36, 138/79, Recueil, стр. 3333; от 30 юни 1988 г., CIDA срещу Съвета, 297/86, Recueil, стр. 3531; и от 11 октомври 1990 г., FUNOC срещу Комисията, C-200/89, Recueil, стр. I-3669).

78. По време на съдебното заседание Комисията е решила, че от решението на Съда от 7 май 1991 г., Nakajima All Precision срещу Съвета, параграфи 49 и 50 (C-69/89, Recueil, стр. I-2069), може да се направи извода, че процедурните правилници на институциите на Общността са лишени от задължителна сила и физическите или юридическите лица не могат да се позовават успешно на тяхното нарушение, такъв довод не може да бъде приет. В същност Съдът смята, че това решение трябва действително да бъде тълкувано в смисъл, че следва да се направи разграничение, като се разгледат всички разпоредби от процедурния правилник на една институция, с тези на чието нарушение физическите и юридическите лица не могат да се позовават, тъй като те се отнасят само до правилата на вътрешната дейност на институцията, които не могат да засегнат тяхното правно положение и тези на чието нарушение може да бъде правено позоваване, тъй като, както е в случая на член 12 от Процедурния правилник на Комисията, те създават права и са фактор за правната сигурност за тези лица.

79. Освен това, за да се прецени валидността на предоставянето, направено в полза на комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията на 5 ноември 1980 г., Съдът на Европейските общности се е уверил в решенията си от 23 септември 1986 г. и 17 октомври 1989 г., цитирани по-горе, че това предоставяне е влизало в приложното поле на член 27 от Процедурния правилник на Комисията. Нещо повече в случая самата Комисия се е позовала в своите писмени становища на този член 27 от нейния процедурен правилник, за да оправдае валидността на предоставянето на права, направено в полза на комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията. Тъй като е направено и може да прави позоваване на Процедурния правилник на Комисията срещу ищците, последните могат да се позовават на него в подкрепа на своите искова срещу решението на Комисията.

80. Накрая Съдът счита, че при актове, които, както в случая налагат глоба, понятието приложим акт придобива по силата на член 192 от Договора особено значение. Необходимо е да се припомни в това отношение от една страна, че по силата на член 189 от Договора, решението, издадено от институция на

Общността е акт „задължителен в своята цялост за онези, до които е адресиран,, и, от друга страна, че както се споменава изрично актовете нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности, оспорваните решения са сами по себе си приложими, след като те налагат глоби. По силата на член 192, алинея 1 от Договора, „решенията... на Комисията, които налагат парично задължение за субекти, различни от държавите, имат изпълнителна сила.,,

81. А според втората алинея на същия член „принудителното изпълнение се урежда от разпоредбите на гражданскопроцесуалните норми, които са в сила в държавата-членка, на чиято територия се осъществява. Изпълнителното основание се приема без допълнителен контрол, освен за автентичност на акта от страна на националния орган, определен за тази цел от правителството на всяка държава-членка и за който то уведомява Комисията и Съда”. Така от самия Договор следва, че основанието за отмяна, което се състои в нарушението на член 12 от Процедурния правилник на Комисията за нуждите на проверката на официалния характер на акта, може да бъде използвано от ищците при искова молба, подадена до национална юрисдикция срещу решение на компетентния национален орган относно принудително събиране на глоба, наложена от Комисията при условията, предвидени в член 192, алинея 2 от Договора, цитиран по-горе. Принципите на процесуална икономия и на добро управление на правосъдието налагат при това положение да се приеме, че ищците могат да се позоват на това основание за отмяна при спор, отнесен до съдиите на Общността при условията, установени в член 173 от Договора, който се отнася до законността на решението, което налага глоба, която може да бъде предмет на принудително изпълнение. В тази насока Съдът установява, че тъй като разследването е установило, че заверката на акт съгласно член 12, алинея 1 от Процедурния правилник на Комисията е невъзможна, процедурата за проверяване на автентичността на акта, тоест оригиналния заверен акт, предвиден в член 192, алинея 2 от Договора, не може да се приложи в този случай.

82. Поради всички изложени причини, доводът, изложен от Комисията, по време на заседанието, според който ищците не могат да се позовават на нарушение на член 12 от Процедурния правилник на Комисията, трябва да бъде отхвърлен.

83. Относно основателността на твърденията на ищците, достатъчно е да се направи констатацията, че Комисията сама е признала, че не е в състояние да представи на Съда копие от оригиналните актове, заверено съгласно нейния процедурен правилник.

2. Относно класификацията на оспорвания акт като „решение,, по смисъла на член 189 от Договора

84. Тъй като е установено, че актовете, които са нотифицирани до ищците и публикувани в Официален вестник на Европейските общности не могат да бъдат заверени съгласно установените процедури и поради това не могат да представляват приложими актове, по отношение на който да бъде приложена процедурата, предвидена в член 192, алинея 2 от Договора, повдига се въпросът въз основа на самия текст от алинея 1 от същия член, цитиран по-горе, дали тези

актове, така както са представени на Съда, могат да бъдат съгласно законодателството отнесени като „решение”.

85. Според Комисията, която в хода на производството, е приела изрично, че тя не е в състояние да представи копие от оспорваните решения, заверени съгласно член 12 от нейния процедурен правилник, решенията трябва според съдържанието на упоменатите по-горе сертификати, дадени на 21 ноември и 5 декември 1991 г., да бъдат резултат от сближаването на проекторешенията и на извлеченията от протоколите, представени пред Съда.

86. Едно такова разрешение не може да се приеме за основателно, поради принципни съображения и по съображения, свързани със специфичните обстоятелства на случая.

87. На първо място формализмът, от който се ръководят приемането и заверката на актове на институциите на Общността представлява гаранция, която засяга самите основи на правния ред на Общността. Този формализъм гарантира неизменяемостта на всеки акт - регламент, директива или решение, включен в правния ред на Общността и сигурността, че той няма да може, след неговото приемане, да бъде изменен или отменен, освен при спазване на правилата за компетентност и процедурните правила и особено при спазване на принципа на колегиалността. Като предвижда от една страна придаването на форма на официален документ, заверката на приетите актове и от друга страна тяхното прилагане към протокола от заседанието, по време на което те са приети, единствен точният и строг формализъм, предвиден в член 12 от Процедурния правилник на Комисията, може да даде възможност за проверката по неоспорим начин на точното съгласуване между протокола от заседанието, одобрен по-късно и първоначално приетия и заверен акт. Следователно самата структура на член 12 от Процедурния правилник на Комисията не позволява да се приеме, че обикновени извадки от протоколите, придружени от неопределен брой проекторешения, не могат да се смятат за решение.

88. На второ място Съдът припомня, че не е възможно да се приеме при прочит на представени документите, гледната точка на Комисията, че тя е приела на заседанието си на 21 декември 1988 г. под формата на изменение на проекта от 14 декември 1988 г., алинея като тази, която фигурира в параграф 27, алинея 4 от доводите, които се съдържат в нотифицирания и публикуван акт (вж. по-горе, параграф 47).

89. Следователно само представянето на актове, заверени съгласно член 12 от Процедурния правилник на Комисията позволява да се определи точното намерение на законодателството на Общността. Това намерение може да бъде източник на задължения за ищците, само доколкото е познато и може да бъде точно определено по повод упражняването от Съда на неговия съдебен контрол.

90. Освен това Съдът отбелязва, че ако се приеме дори разрешението, предложено от институцията ответник относно необходимото сближаване на различните документи представени от нея, актовете, нотифицирани и публикувани в Официален вестник на Европейските общности, също не отговарят на „акта,,“ резултат от сближаването на протоколите, така както е

предложено, със сертификатите от 21 ноември и 5 декември 1991 г., цитирани по-горе, и проекторешенията на немски, английски и френски език във вида, в който са приети от Комисията на 21 декември 1988 г. според протокола от заседание № 945. Но дори да се приеме, независимо че не е такъв случаят, че актовете, приети от Комисията на 21 декември 1988 г., могат да са резултат от сближаването на няколко отделни документа по-голямата част, от които не са подписани и заверени, такива „актове„ не вземат предвид при никое положение упоменатите по-горе изменения, които се появяват в текста на акта, нотифициран и публикуван на немски (вж. по-горе, параграфи 39 - 42). Те не биха взели предвид и изменението, упоменато по-горе (вж. параграфи 48 - 50), което е засегнало диспозитива на нотифицираните и публикувани решения. Такива актове оставя в крайна сметка изцяло открит въпроса за нотифицираните и публикувани актове на италиански и нидерландски език от изследването на който следва, че те не са приети от никой орган (вж. по-горе, параграфи 54 - 65).

91. Освен това Съдът отбелязва, че по време на заседанието, един от представителите на Комисията заявява, че окончателно решение не е прието от Комисията на 21 декември 1988 г. и че това е причината, поради която на тази дата не е имало текст, приложен към протокола от заседанието на Комисията, както се изисква в член 12 от нейния процедурен правилник. Съдът смята, че като установява по този начин, че институцията, издала оспорваните актове, тя самата не е запозната с окончателното споразумение, в действителност постигнато в рамките на Комисията, ясно е, че на такива „актове„ не може да се прави позоваване срещу трети лица и следователно не представлява решение за целите на член 189 от Договора.

92. Доводът, взет от практиката на институцията, дори и да се предположи, че е верен, е без значение, след като, както е решил Съдът, „практика... не може да въведе дерогации на правилата, установени в Договора„ (решение от 23 февруари 1988 г., делото за „кокошките носачки„).

93. В случая Съдът установява на първо място, че той не може да осъществи точно определяне на датата на актовете и при положение, че тяхното приемане е на дата, близка до изтичането на мандата на комисаря, който отговаря по въпросите на конкуренцията, за който е установено, че Комисията му е предоставила подобно правомощие за приемане. Така Съдът не е в състояние да определи датата, на която оспорваните актове са били между 21 декември 1988 г. и 16 януари 1989 г. действително приети и включени в правния ред на Общността, като придобиват по този начин задължителна сила.

94. Съдът установява на второ място, че той не може да прецени точно и сигурно съдържанието на приетите актове, поради измененията, които са ги засегнали, след като е била изцяло пренебрегната процедурата по заверяване, предвидена в член 12 от Процедурния правилник, която е единственият начин да се извърши по сигурен начин и в съответствие с това, което е предмет на мярката по организиране на процедурата от 11 юли 1991 г. и на мярката по разследването от 19 ноември 1991 г., разграничаване между намерението на органа, който взема решение и последващите изменения, направени от лице и на една дата, които не могат да бъдат определени.

95. И на последно място Съдът установява, че той не може в резултат от съчетаването на двата предходни недостатъка да определи със сигурност органа приел актове в техния окончателен вариант, макар че от една страна става въпрос за обществен ред и от друга страна актовете са загубили поради двата предходни недостатъка вероятността за законност, от която те се ползват външно.

96. Един акт, за който Съдът не може нито да определи с достатъчна сигурност точната дата, от която той може да създаде правни последици и в резултат на това да бъде включен в правния ред на Общността, нито поради измененията, на които е подложен, да прецени със сигурност точното съдържание на доводите, които той трябва да има по силата на член 190 от Договора, нито да определи и контролира недвусмислено обхвата на задълженията, които той налага на своите получатели или определянето на последните, нито да определи със сигурност кой е органът, издал неговия окончателен вариант, за който е установено, че процедурата по заверка на официален документ, предвидена в правилата на Общността е изцяло нарушена и тази предвидена в член 192, алинея 2 от Договора, не може да се приложи, не може да бъде определен като решение по смисъла на член 189 от Договора, цитиран по-горе. Един такъв акт е засегнат от особено сериозни и явни недостатъци, които го правят несъществуващ от правна гледна точка.

3. Относно очевидното съществуване на нотифицираните и публикувани актове

97. И накрая ответникът не може, така както е направила по време на заседанието, да препрати ищците към нотифицираните документи, като поддържа, че последните представляват оригинала на акта с мотива, че те са заверени като верни с оригинала. Ако по принцип нотифицираният и публикуван акт трябва да се счита за верен с оригинала, това предположение не може повече да се прилага в случая, след като Комисията, поради непредставяне на какъвто и да е оригинален заверен документ освен протоколите с приложения към тях обикновени неподписани и незаверени проекторешения, които не позволяват да се прецени съдържанието на акта, не е в състояние да опровергае твърденията, достатъчно точни и съгласувани, на ищците относно несъответствието между приетия „акт“, от една страна и нотифицирания и публикуван „акт“, от друга страна. Нещо повече документите, представени от ответника само потвърждават съществуването на такива несъответствия, така както първоначално твърдят ищците, като показват същевременно несъответствията между трите варианта на решения, взети от Комисията и липсата на всякакво разискване относно решенията, които е трябвало да бъдат взети на два от петте езика на оригинала.

98. Комисията не може повече да твърди, както е правила в хода на заседанието, че по време на взимането на решение на 21 декември 1988 г., Комисията е приела „основата,, или „същността,, на оспорвания акт и в следствие нотифицираните актове е трябвало да се считат за съответстващи на това намерение на органа, издал акта. Необходимо е да се отбележи, че членове 189 и 190 от Договора и член 12 от Процедурния правилник на Комисията, цитиран по-горе, се отнасят и могат да се прилагат само по отношение на актовете, приети от Комисията, а не по отношение на неформалните доводи на намерението на тази институция, изразени в споразумение относно „същността,, или „съдържанието,, на даден акт, тъй като тези понятия не фигурират в правния ред на Общността.

99. Механизмът на доказването кара по този начин Съдът да отхвърли акта, който е трябвало, по принцип и въз основа на теорията за видимата страна на актовете, да разгледа, поради вероятността за валидност, от която се ползват актовете на Общността. Съдът изтъква в тази насока, че тази теория и тази презумпция представляват само пряка и задължителна последица от формалните и точни изисквания, прогласени от правото на Общността: само защото един акт, приет от дадена институция се смята за неизменяем и понеже се смята, че той е бил приет при спазване на изискуемата форма, е възможно да се приеме, че копията от него, които са нотифицирани и публикувани, по принцип отговарят на оригинала. С други думи при всяко положение не би могло, тъй като е установено, че „актът“, е изменен след неговото приемане, да се поддържа, че нотифицираният и публикуван „акт“, отговаря на приетия „акт“, чийто оригинал той представлява. Комисията не може следователно да се позовава с основание на теорията за видимия акт, след като, като ги потвърждава и разширява с представените доказателства, тя не е била в състояние да обори твърденията на ищите относно несъответствията между нотифицираните и публикувани актове, от една страна и един акт, който е заверен от друга страна. Следователно видимият акт престава да бъде приеман за валиден и трябва да бъде отхвърлен от Съда. В случая след като е отхвърлен видимият акт, тоест акта, така както е нотифициран и публикуван, трябва да се направи констатация, че не е възможно той да бъде заменен с оригинален акт, заверен в съответствие с установената процедура и като се предоставят всички гаранции за един оригинален акт.

100. От всичко изложено по-горе следва, че поради особено сериозните и явни недостатъци, които го засягат, Съдът може само да констатира, че „актът“, на Комисията публикуван в Официален вестник на Европейските общности на 17 март 1989 г., наречен „Решение 89/190/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 г. относно производство по прилагането на член 85 от Договора за ЕИО (IV-31.865, ПВЦ)“, и нотифициран до ищите през февруари 1989 г., не съществува.

101. Исковите молби срещу несъществуващ акт могат само да бъдат отхвърлени като недопустими (решение на Съда от 10 декември 1957 г., цитирано по-горе), без да е нужно Съдът да разглежда възражението за недопустимост, направено срещу исковата молба, подадена от Shell International Chemical Company Ltd и основано на закъснението на тази искова молба, тъй като при всички положения несъществуващите актове могат да бъдат оспорени без да се спазват срокове (решение на Съда от 26 февруари 1987 г., цитирано по-горе) и несъществуването на акта е основание за отмяна от обществен интерес, което Съдът трябва да разгледа служебно, нито да се произнася относно допустимостта на новите икове, представени от Montedison SpA, по време на заседанието.

102. Следователно всички икове трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, включително и исканията за обезщетения, направени от Montedison SpA, в подкрепа на които във всеки случай ищецът не представя никакви доводи, нито ги изразява количествено, макар и приблизително на заявената сума.

По съдебните разноски

103. Съдът счита, че с оглед на обстоятелствата по случая, следва, въз основа на член 87, параграф 3 от Процедурния правилник, разноските да бъдат понесени от Комисията.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

1. Актът, нотифициран до ищите, публикуван в Официален вестник на Европейските общности, L 74 от 17 март 1989 (стр. 1) и озаглавен „Решение 89/190/ЕИО на Комисията от 21 декември 1988 относно производство по приложение на член 85 от Договора за ЕИО (IV-31.865, ПВЦ)” е недействителен.

2. Исковите молби се отхвърлят като недопустими.

3. Комисията се осъжда да заплати разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 февруари 1992 година.

Подписи